

BÀI HỌC 12

NHỮNG NGÀY CUỐI CÙNG CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

CÂU GỐC: “Đêm nay các người sẽ đều vấp phạm vì cơ ta” (Ma-thi-ơ 26:31).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 26:1-16; Lu-ca 12:48; Ma-thi-ơ 26:17-19; I Cô-rinh-tô 5:7; Ma-thi-ơ 26:36-46; Ma-thi-ơ 26:51-75.

Bài học này miêu tả những ngày cuối cùng Đức Chúa Giê-su trên đất trước khi tới Thập tự giá. Thế gian, ngay cả vũ trụ, bắt đầu đổi diện thời kỳ quan trọng nhất trong lịch sử của sự sáng tạo.

Có rất nhiều bài học có thể học được từ những biến cố mà chúng ta sẽ nghiên cứu tuần này. Nhưng khi đọc, chúng ta hãy chú ý đến một điều – đó là sự tự do và sự tự do ý chí. Hãy coi những người khác nhau trong câu chuyện dùng thế nào món quà vĩ đại và đắt giá của sự tự do. Hãy coi những hậu quả mạnh mẽ, và vĩnh viễn do sự sử dụng món quà này.

Phi-e-rơ, Giu-đa, và người đàn bà với chai dầu thơm, tất cả đều phải làm những sự lựa chọn. Nhưng điều quan trọng nhất là Đức Chúa Giê-su cũng phải làm những sự lựa chọn. Và sự lựa chọn lớn nhất là bước đến thập tự giá, mặc dù bản tính con người của Ngài than van chống lại điều đó, “Cha ơi! Nếu có thể được, xin cho chén nầy lia khỏi Con! Song không theo ý muốn Con, mà theo ý muốn Cha” (Ma-thi-ơ 26:39).

Thật là một tư tưởng kỳ lạ: món quà của sự tự do ý chí mà chúng ta lạm dụng đã đem Đức Chúa Giê-su đến sự lựa chọn là có nên cứu chúng ta hay không khỏi sự hủy diệt. Mặt khác, lạm dụng sự tự do ý chí sẽ khiến chúng ta bị hủy diệt.

MỘT CÔNG VIỆC TUYỆT VỜI

Bây giờ chúng ta bước vào những ngày cuối cùng của cuộc đời Đức Chúa Giê-su trên đất. Ngài vẫn chưa đến thập tự giá. Ngài vẫn chưa được phục sinh. Những người đi theo Đức Chúa Giê-su kính mến và cảm phục Ngài, nhưng họ vẫn còn nhiều điều để học về Ngài là ai và tất cả những gì Ngài sẽ làm cho họ. Chúng ta có lợi điểm là có cả quyển Kinh Thánh và những lời giải nghĩa của sứ đồ Phao-lô về sự chết rửa sạch của Đức Chúa Giê-su. Vì thế, chúng ta biết nhiều về những gì Ngài sẽ làm cho chúng ta hơn là các môn đồ vào thời điểm của câu chuyện này.

Với bối cảnh đó, hãy đọc Ma-thi-ơ 26:1-16. Sự quan trọng của món quà đắt tiền này là gì? Và món quà đó dạy chúng ta gì về việc chúng ta hiểu và thông cảm với Đức Chúa Giê-su thế nào?

Xin lưu ý Ma-thi-ơ đặt câu chuyện này ở đâu về việc dầu của Đức Chúa Giê-su được xúc dầu. Có thể việc này xảy ra trước khi Ngài chiến thắng vào thành Giê-ru-sa-lem trên con lừa. Sự xúc dầu xảy ra trong thời gian các thầy tế lễ lập mưu giết Đức Chúa Giê-su. Trong khi họ bàn với nhau dùng mưu chước gì để giết Ngài, thì người đàn bà này trút đổ tình yêu tràn trề trên Ngài, với “cái chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm quý giá lắm” (Ma-thi-ơ 26:7).

Trong khi các môn đồ than phiền về sự phí của, Đức Chúa Giê-su gọi hành động này là “việc tốt.” Hành động này dường như phí phạm, nhưng bà bày tỏ tình yêu chân thật và sâu đậm của mình đối với Đức Chúa Giê-su. Chắc chắn bà không hiểu hành động này có ý nghĩa gì, nhưng bà hiểu đủ để biết rằng bà đã nợ Ngài rất nhiều. Vì thế, bà cũng muốn đền ơn Ngài. Có thể bà đã nghe lời Ngài phán, “Ai đã được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều” (Lu-ca 12:48).

Trong khi đó, các môn đồ chắc chắn thấy Đức Chúa Giê-su làm nhiều việc hơn là Ma-ri thấy, nhưng họ vẫn không hiểu gì hết.

“Dầu thơm là biểu hiện của tấm lòng đầy tràn của người tặng. Đó là một món quà bên ngoài của một tình yêu được nuôi dưỡng bởi các nguồn suối thiên thượng cho đến khi nó đầy tràn. Và đó là dầu thơm của Ma-ri mà các môn đồ gọi là phí của, đang được đổ ra hàng ngàn lần trong các tấm lòng mềm mại và nhạy cảm của những người khác.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 1101.

Câu chuyện này dạy chúng ta nên làm gì với những ơn phước chúng ta được ban cho trong Đức Chúa Giê-su? Sử dụng ý chí tự do của mình, có “việc tốt” nào chúng ta có thể làm cho Đức Chúa Giê-su để đáp lại những gì Ngài đã ban cho chúng ta?

GIAO ƯỚC MỚI

Xin đọc Ma-thi-ơ 26:17-19. Tại sao thời gian của lễ Vượt Qua này rất có ý nghĩa? Xin cũng đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 12:1-17; I Cô-rinh-tô 5:7.

Câu chuyện trong Xuất Ê-díp-tô Ký dĩ nhiên là câu chuyện về sự cứu rỗi – một công việc mà Đức Chúa Trời làm cho những người không thể tự làm cho mình. Thật là một biểu tượng tuyệt vời cho những gì Đức Chúa Giê-su sắp làm cho hết thảy chúng ta.

Đức Chúa Giê-su phán gì với các môn đồ trong Ma-thi-ơ 26:26-29? Những lời của Ngài có ý nghĩa gì cho chúng ta bây giờ?

Đức Chúa Giê-su cho các môn đồ thấy ý nghĩa sâu xa hơn về lễ Vượt Qua. Được giải phóng khỏi Ai Cập là một thí dụ tuyệt vời về quyền phép của Đức Chúa Trời. Nhưng cuối cùng điều đó vẫn không đủ. Không phải sự Cứu chuộc mà người Do Thái, hoặc bất kỳ người nào trong chúng ta, thực sự cần. Chúng ta cần sự Cứu chuộc trong Đức Chúa Giê-su: sự sống đời đời. “Nhân đó, Ngài là Đấng trung bảo của giao ước mới, để khi Ngài chịu chết mà chuộc tội đã phạm dưới giao ước cũ, thì những kẻ được kêu gọi nhận lãnh cơ nghiệp đời đời đã hứa cho mình” (Hê-bơ-rơ 9:15). Đức Chúa Giê-su chỉ cho họ thấy ý nghĩa thật sự của nước nho và ý nghĩa thật sự của bánh trong lễ Tiệc Thánh của giao ước mới. Tất cả đều chỉ về sự chết của Ngài trên thập tự giá.

Những thú vật phải hy sinh trong giao ước cũ chỉ về sự chết của Đức Chúa Giê-su. Nhưng tham gia vào lễ Tiệc Thánh chỉ cho chúng ta trở ngược lại sự chết của Ngài. Trong mỗi trường hợp, các biểu tượng chỉ cho chúng ta về Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá.

Nhưng Thập Tự Giá không kết thúc câu chuyện. Đức Chúa Giê-su phán với các môn đồ rằng Ngài sẽ không uống nước trái nho này nữa, “cho đến ngày mà ta sẽ uống trái nho mới cùng các người ở trong nước của Cha ta” (Ma-thi-ơ 26:29). Đức Chúa Giê-su chỉ cho họ về tương lai, về sự Đến lần Thứ Hai và xa hơn thế nữa.

Hãy suy nghĩ về những lời Đức Chúa Giê-su phán rằng Ngài không uống trái nho này nữa cho đến ngày chúng ta ở với Ngài trong nước của Cha Ngài. Điều này nói gì về sự gắn gũi Ngài muốn có với chúng ta? Làm thế nào chúng ta có thể học để kinh nghiệm sự gắn gũi với Ngài ngay bây giờ?

GHẾT-SÊ-MA-NÊ

Trong tuần lễ Vượt Qua, các thầy tế lễ hy sinh hàng ngàn và hàng ngàn con chiên tại đền thờ trên ngọn đồi từ thung lũng Xết-rôn. Máu từ các chiên con được đổ trên bàn thờ và sau đó chảy qua một kênh xuống một dòng suối nhỏ chạy qua thung lũng Xết-rôn. Nước suối có thể đã chuyển sang màu đỏ từ máu của các chiên con. Đức Chúa Giê-su và các môn đồ của Ngài phải đi qua vùng nước màu đỏ của dòng suối này trên đường đến vườn Ghết-sê-ma-nê.

Xin đọc Ma-thi-ơ 26:36-46. Tại sao Ghết-sê-ma-nê là kinh nghiệm rất khó khăn đối với Đức Chúa Giê-su? Điều gì thật sự đang xảy ra ở đây?

Đây không phải là sự chết thể xác mà Đức Chúa Giê-su sợ khi Ngài cầu xin chén này lia khỏi Ngài. Cái chén mà Đức Chúa Giê-su không muốn uống là phải xa rời Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su biết rằng để trở nên tội lỗi cho chúng ta và để chết thay cho chúng ta, Ngài sẽ phải chấp nhận trên chính mình Ngài sự thanh nộ và trừng phạt của Đức Chúa Trời chống lại tội lỗi. Sau đó, Ngài sẽ phải phân rẽ khỏi Cha Ngài. Vi phạm luật pháp thánh của Đức Chúa Trời là điều rất nghiêm trọng đến nỗi nó đòi hỏi sự chết của người phạm luật. Đức Chúa Giê-su đến, vì Ngài sẽ nhận lấy cái chết đó trên chính mình Ngài để cứu chúng ta khỏi sự chết. Đây là những gì Đức Chúa Giê-su sẽ phải đối diện vì chúng ta.

“Với những ý nghĩ về cuộc đấu tranh đang diễn ra trong tâm trí Ngài, linh hồn của Đấng Christ đã tràn đầy nỗi buồn phải phân rẽ khỏi Đức Chúa Trời. Sa-tan nói với Ngài rằng nếu Ngài trở thành giá chuộc [hy sinh] cho một thế giới tội lỗi, sự phân rẽ sẽ là vĩnh viễn. Ngài sẽ thuộc về nước của Sa-tan, và sẽ không bao giờ được kết hiệp với Đức Chúa Trời. . . . Những khoảnh khắc khủng khiếp đã đến – đó là lúc để quyết định tương lai của thế giới. Số phận của tất cả mọi người run lên trên cán cân. Ngay bây giờ Đấng Christ có thể từ chối uống chén của con người tội lỗi. Điều đó chưa quá muộn. Ngài có thể lau những giọt mồ hôi đầm máu từ trán của Ngài và để cho con người chết trong tội lỗi của mình. Ngài có thể nói, Hãy để kẻ phạm pháp nhận hình phạt của tội lỗi mình, và ta sẽ trở về cùng Cha ta. Con Đức Chúa Trời có uống chén đắng của sự thống khổ tội cùng đó không? Con người vô tội [Đức Chúa Giê-su] sẽ gánh chịu những kết quả của sự rửa sả của tội lỗi, để cứu kẻ có tội chẳng?” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 687, 690.

Sự sẵn sàng của Đức Chúa Giê-su để làm những gì Ngài đã làm cho chúng ta ảnh hưởng thế nào đến tất cả các phần của đời sống chúng ta, đặc biệt là khi nói đến việc giúp đỡ những người khác? Làm thế nào chúng ta có thể học để trở thành một gương tốt hơn về bản tính của Đức Chúa Giê-su trong đời sống của chúng ta?

GIU-ĐA BÁN LINH HỒN MÌNH

Câu chuyện của Giu-đa thật đáng buồn. Nếu ông ta chết trước cuộc hành trình cuối cùng của ông tới Giê-ru-sa-lem, ông có thể đã là một trong những anh hùng được vinh danh nhất trong lịch sử Kinh Thánh. Nhà thờ có thể đã được đặt theo tên ông. Nhưng tiếc thay, tên của ông mãi mãi đi cùng với sự ô nhục.

Xin đọc Giăng 6:70 và Lu-ca 22:3. Những câu này giúp giải thích thế nào các hành động của Giu-đa?

Tất nhiên, đổ lỗi cho Sa-tan về những gì Giu-đa làm thì tốt. Nhưng chúng ta cũng cần đặt câu hỏi: Điều gì trong Giu-đa giúp quỷ sứ dẫn ông đến sự ô nhục như vậy? Suy cho cùng, Kinh Thánh nói rằng Sa-tan cũng muốn hủy diệt Phi-e-rơ (Lu-ca 22:31). Nhưng sự khác biệt là Giu-đa từ chối đầu phục Chúa hoàn toàn. Giu-đa có thể đã nắm giữ một số tội lỗi, vài yếu điểm trong bản tính để giúp Sa-tan dẫn ông đến việc bán Chúa. Một lần nữa, chúng ta thấy hậu quả mạnh mẽ của sự tự do lựa chọn.

Xin đọc Ma-thi-ơ 26:47-50 và Ma-thi-ơ 27:1-10. Những bài học nào chúng ta học được từ câu chuyện buồn của Giu-đa?

Trong Ma-thi-ơ 26:47-50, chúng ta thấy Giu-đa dẫn đầu một nhóm quân lính (khoảng 600 binh sĩ) mà thấy tế lễ cả và các trưởng lão sai đến. Thật là một giây phút tuyệt vời cho quyền lực của Giu-đa! Khi bạn có một cái gì đó mà người ta thực sự muốn, bạn có quyền lực rất lớn, như Giu-đa ở đây. Điều đó thì tốt miễn là bạn có những gì họ muốn. Nhưng họ quan tâm đến bạn chỉ vì những gì bạn có. Sau đó, khi họ đã được điều họ muốn, họ không cần đến bạn nữa. Trong vòng vài giờ, Giu-đa chỉ còn lại một mình và không còn gì nữa cả.

Một bài học quan trọng tập trung vào những gì đã khiến Giu-đa mất linh hồn của mình. Ba mươi miếng bạc? Hôm nay số tiền đó sẽ bằng tiền lương từ một tới bốn tháng, tùy thuộc vào giá trị của đồng bạc. Ngay cả nếu đó là mười hay một trăm lần nhiều hơn số đó, hãy coi giá Giu-đa phải trả! Và như câu chuyện cho thấy, ông cũng mất luôn cả số tiền đó. Giu-đa không được hưởng một tí nào. Thay vào đó, ông ném số bạc vào đền thờ, ở chân của những người đã đưa cho ông. Thật là một thí dụ mạnh mẽ là bất cứ điều gì khiến chúng ta lìa bỏ Đức Chúa Giê-su có thể trở nên vô dụng như tiền bạc đối với Giu-đa. Giu-đa đã gắn với sự sống đời đời, nhưng ông đã lựa chọn để liệng nó đi và cuối cùng không còn gì cả.

SỰ CHỐI CHỮA CỦA PHI-E-RƠ

Đức Chúa Giê-su biết trước về sự tự do lựa chọn của Giu-đa để phản bội Ngài. Đây là một trong nhiều thí dụ của Kinh Thánh cho thấy việc Đức Chúa Trời biết trước sự tự do lựa chọn của chúng ta không cất đi sự tự do của những lựa chọn đó. Và Đức Chúa Giê-su biết sự lựa chọn của cả Giu-đa và Phi-e-rơ. Phi-e-rơ tự hào về niềm tin của mình trong Đấng Christ. Nhưng vào một thời điểm nào đó, ông đã chạy trốn và chối Chúa.

Xin đọc Ma-thi-ơ 26:51-75. Tại sao Phi-e-rơ chối Đức Chúa Giê-su?

Thường thì chúng ta nghĩ rằng Phi-e-rơ chối Đức Chúa Giê-su chỉ vì sợ hãi. Nhưng chính Phi-e-rơ (theo Giảng 18:10) là người có đủ can đảm rút gươm của mình chống lại đầy tớ của thầy cả thượng phẩm! Phi-e-rơ đã sẵn sàng chết, chiến đấu dũng cảm cho đến khi Đức Chúa Giê-su cản ông lại.

Vậy, có gì thay đổi trong Phi-e-rơ từ lúc ông vung gươm để chỉ một lúc sau, ông đã chối là không biết Đức Chúa Giê-su? Tại sao ông nói mình không phải là môn đồ của Chúa? Và, “ta chẳng hề biết người ấy!” (Giảng 18:17, 25; Ma-thi-ơ 26:72)?

Có lẽ Phi-e-rơ nhận ra rằng mình không biết Ngài, không biết Ngài đến để làm gì và không biết việc bắt giữ Ngài có ý nghĩa gì. Vì vậy, trong một giây phút kinh hoàng, ông đã chối là không biết Đức Chúa Giê-su. Có lẽ Phi-e-rơ chối Chúa khi nhận ra rằng mình không hiểu những gì Đức Chúa Giê-su đang làm. Ông bỏ cuộc khi ông nghĩ là Đức Chúa Giê-su bỏ cuộc. Phi-e-rơ vẫn đặt tất cả niềm tin vào sự hiểu biết của mình thay vì đặt niềm tin hoàn toàn vào Đức Chúa Giê-su. Ông làm như vậy ngay cả với tất cả những dấu hiệu tuyệt vời ông đã thấy và đã mạnh dạn xưng nhận đức tin của mình rằng Đức Chúa Giê-su là Đấng Christ (Ma-thi-ơ 16:16). Sự Phi-e-rơ chối Chúa cho chúng ta thấy rằng tất cả các phép lạ và dấu kỳ trên thế giới sẽ không giúp chúng ta trung thành với Đức Chúa Trời cho đến khi lòng chúng ta hoàn toàn đầu phục Ngài.

Trong câu chuyện Lu-ca viết, lần thứ ba Phi-e-rơ phủ nhận ông biết Đức Chúa Giê-su, chính Chúa đã “xây lại góc Phi-e-rơ” (Lu-ca 22:61). Chữ Hy Lạp *emblepo* để mô tả cách Đức Chúa Giê-su nhìn sâu vào tâm hồn Phi-e-rơ khi họ gặp nhau lần đầu (xem Giảng 1:42). Chúng ta học được hy vọng gì vào lúc này về tình yêu của Đức Chúa Trời đối với chúng ta ngay cả khi chúng ta sa ngã, như Phi-e-rơ đã làm ở đây?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC:

Năm 1959, hai người đàn ông thô lỗ xâm nhập vào một ngôi nhà ở Kansas và sát hại hai em thiếu niên và cha mẹ của chúng. Trước khi những kẻ giết người được tìm thấy, anh trai của người cha bị sát hại đã viết bức thư này cho một tờ báo địa phương. “Có nhiều sự giận dữ trong cộng đồng này. Thậm chí tôi đã nghe nói nhiều lần rằng người đàn ông này, khi tìm được, phải bị treo cổ trên cây gậy nhất. Chúng ta không nên cảm thấy như vậy. Hành động đã làm rồi, và giết một mạng sống khác không thể thay đổi gì. Thay vào đó, chúng ta hãy tha thứ như Đức Chúa Trời muốn chúng ta làm. Điều không đúng là chúng ta có ác cảm cay đắng trong lòng mình. Người làm hành động này sẽ thấy rất khó khăn để sống với chính mình. Sự bình an nội tâm duy nhất của anh ta là khi anh ấy đến cùng Đức Chúa Trời để xin tha thứ. Chúng ta đừng cản đường, nhưng thay vào đó, hãy cầu nguyện để anh ta tìm được sự bình an của mình” – Phỏng trích *Truman Capote, In Cold Blood*. (New York: Modern Library, 2013), tr. 124.

Bỏ qua một bên những câu hỏi về hành động giết người, chúng ta có thể thấy trong câu chuyện này một thí dụ mạnh mẽ về ân điển mà Đấng Christ ban cho tất cả chúng ta. Ngay cả sau việc chối Chúa không thể tha thứ của Phi-e-rơ, Đấng Christ đã tha thứ cho ông và giao cho ông công việc cứu linh. “Phi-e-rơ vừa chối rằng ông không biết Đức Chúa Giê-su, nhưng bây giờ ông ý thức với sự đau buồn cay đắng là Chúa biết ông ta và Ngài đã đọc được hoàn toàn tấm lòng sai lầm của ông. Chúa thấy ở đó là một sự sai lầm mà chính Phi-e-rơ không biết.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 713. Đức Chúa Giê-su biết những gì ở trong Phi-e-rơ ngay cả trước khi Phi-e-rơ biết. Và Ngài biết Phi-e-rơ sẽ làm gì trước khi Phi-e-rơ làm. Nhưng tình yêu và ân điển của Đức Chúa Giê-su vẫn như trước, mặc dù Phi-e-rơ không thể đổ lỗi cho ai mà chỉ tự trách về hành động của mình. Khi chúng ta đối xử với những người làm cùng các lỗi đó, điều rất quan trọng là chúng ta học để ban cho họ ân điển cũng như chúng ta muốn điều đó cho chính mình.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN

1. CS Lewis viết, “Mỗi câu chuyện của sự trở lại đạo là câu chuyện về một thất bại có phước.” Điều đó nghĩa là gì? Làm thế nào bạn có kinh nghiệm về sự “thất bại” này? Điều gì bị đánh bại và điều gì thắng?

2. Trong chuyện tích Đức Chúa Giê-su trong vườn Ghết-sê-ma-nê, Ngài cầu xin để chén được cất khỏi, nếu “có thể được.” Điều này gợi ý gì khác hơn là nếu mọi người được cứu, Đức Chúa Giê-su sẽ phải từ bỏ sự sống của mình? Tại sao sự chết của Đức Chúa Giê-su vì tội lỗi của chúng ta thật rất quan trọng? Tại sao Đức Chúa Trời không có cách nào khác để giải quyết vấn đề tội lỗi (hãy nhớ đến cuộc chiến ác đấu tranh giữa Đấng Christ và Sa-tan)?